

[Finansministeren.]

har foreslaaet en direkte Pristalsregulering af samtlige Lønninger. Dette vilde ogsaa efter min Opfattelse have givet urimelige Resultater. Man har søgt frem mod Ordninger, der gav de lavere og middelstore Lønninger, som svarer til Standardbudgettet, saa vidt muligt fuld Kompensation ved Pristallets Stigning, medens man for de højere Lønningers Vedkommende nøjedes med at yde Dyrtidsdækning for den Del af Budgettet, der omfatter det nødvendige Forbrug, og kun en forholdsvis svag Regulering af den Del af Budgettet, der omfatter det relative Luksusforbrug. I øvrigt følges den samme Linie i det store og hele i det frie Erhverv. Arbejdere og Haandværkere har under Krigen stort set faaet ens Dyrtidstillæg uanset Lønnens Højde, medens de højere og højeste Funktionærer ikke har haft en fast Dyrtidstillægsregulering knyttet til deres Lønning.

Jeg har ønsket at gøre denne Bemærkning, fordi man i den offentlige Diskussion om Reallønnen, der i sig selv frembyder et vanskeligt Problem, ikke altid har været klar over de Forbehold, hvormed dette Begreb maa tages, men jeg har ikke ved denne Udtalelse villet sige, at det vilde have været rigtigt at fortsætte den Nivelering, som unægtelig er foregaaet igennem Krigstiden paa Tjenestemandsomraadet. Selv om Reguleringstillægsportionerne har været noget gradueret opad, har denne Graduering dog været for svag til at give de højere og navnlig de højeste Tjenestemænd en tilfredsstillende Placering i Overensstemmelse med de for disse Lønninger oprindelig tilstedeværende Forudsætninger. Det vilde derfor heller ikke have været rigtigt ved Udformningen af den nye Tjenestemandsløvslov at legalisere den indtraadte Nivellering, saaledes at de derved fremkomne Lønninger blev fastholdt som normale i den kommende Tid; men saaledes er Forholdet heller ikke i det foreliggende Lovforslag og har i øvrigt heller ikke paa noget Tidspunkt været det inden for Kommissionen under de førte Forhandlinger.

Hvis man nærmere undersøger de Stigninger, der er Tale om i Henhold til Kommissionens Forslag, vil man vel se, at den saakaldte Realløn i det væsentlige genoprettes i Forhold til 1931 for de lavere Lønningsskifter, ja enkelte gaar endda et Skridt videre, men ogsaa saavel for de akademiske Tjenestemandsskifter som for Avancementsskifter og Topstillinger i de forskellige Etater er der en meget væsentlig Forbedring i Forhold til de Lønninger, som var gæl-

dende i forrige Finansaar. Jeg er ingenlunde blind for Betydningen af, at Staten til de Stillinger, hvortil der kræves en videnskabelig eller anden videregaaende Uddannelse, er i Stand til at skaffe den nødvendige Tilgang og at bevare de kvalificerede Folk, som indtræder i dens Tjeneste.

Jeg skal gøre endnu nogle Bemærkninger om dette Spørgsmaal om Reallønnen. I det Pristal, Kommissionen foreslaar at benytte, er — som jeg tidligere har nævnt — Skatter medregnet, modsat den hidtil gældende Ordning. Jeg skal ikke nægte, at jeg ser paa dette med Betænkelighed. Det betyder jo, at Tjenestemandene — ligesom nu ogsaa Arbejderne i Henhold til de nye Lønoverenskomster, der er ved at blive sluttet — for en stor Del fritages for Virkningerne af fremtidige Forhøjelser og Nedsættelser af Skatterne. Disse Virkninger vil da i Hovedsagen blive overvæltet paa den øvrige Befolkning, og Lønmodtagerne, der jo er en saa stor Del af det samlede danske Folk, har under disse Forhold ikke den direkte Interesse i Skatternes Højde, som alle Borgere helst burde have, særlig i et demokratisk Land.

Jeg har trods disse Betænkeligheder ikke ment at burde gaa imod Kommissionens Indstilling, men Landet kan naturligvis i visse Tilfælde komme i en Stilling, der gør Systemet uholdbart.

Som det vil være de ærede Medlemmer bekendt, repræsenterer det foreliggende Lovforslag en Merudgift for Staten paa ca. 60 Mill. Kr. Deraf falder ca. 6 Mill. Kr. paa Statens Andel i Lønstigninger i Folkeskolen, ca. 900 000 Kr. paa Folkekirkens Tjenestemænd, ca. 2,4 Mill. Kr. paa de Bevillinger, hvorved Staten yder Tilskud til Københavns Kommunes Skolevæsen, Mellem- og Realskoler m. v., samt ca. 1 Mill. Kr. paa Institutioner uden for Statstjenesten, hvor Staten betaler Institutionernes Underskud — jeg tænker her paa Aandssvageanstalterne, Nationalforeningen til Tuberkulosis Bekæmpelse, Finseninstituttet, Hedeselskabet m. fl. Resten af Beløbet falder paa den egentlige Statstjeneste, det meste naturligvis paa de som Tjenestemænd ansatte. Ved Beregningen er ogsaa medtaget de af Lønningsskommissionens Forslag følgende Merudgifter til Aspiranter, Elever, Medhjælpere og regulativlønnede. Derimod er der naturligvis ikke medtaget noget Beløb for de overenskomstlønnede da disses Lønninger ikke afhænger af Statens Lønninger til Tjenestemandene, men af de Overenskomster, der sluttes ligesom i de frie Erhverv.

Den foretagne Udgiftsberegning angaar